

Meile kostan mina: Seisab Else lootus Hansu peal, siis ei ole mehele minijat temast loota, sest et ühe uuema sõda wäele antud Seaduse läbi soldatidel teenistuse aéal naise wõtmise luba ei anta; aga nii kaua kui üks inimese loom — noor ehk wana — siin elus liigub, ei tohita tema hallitamisest jutugi teha. Asjad wõiwad küll hallitada, aga ei mite elawad loomad. Niisama wähe wõib üks auuga wananenud tütarlaps jellelābi hābisse langeda, et tema mehele ei lāinud, ehk et temale abielu põlwe loodud ei olnud. Jumalus ja südame toorus on igakord süüdlased, kui wanatüdruk nime kuskil sõimuks tõstetakse. Üks auuga wanaks saanud piiga on palju enam wāart, kui paarfümmend noort lipakad, kes sabata tantšiwad, ehk wiimaks laulatamata naise põlwe lāhāwad, kui endistest sõbradest neid kehti õigusēga tanufandjaks ei teinud. Meie wõime nende langemist küll kahetseda, ilma et meil luba oleks, neid rahwa ees awalikult tiutama minna. Niisugune tiutamine on juba seaduse läbi ārafeelatud. Kaa ses tūtis on, Jumalale tānu! ilmslik kohtu õigus endist wasta inimlikumaks lāinud, kus neid wiletsaid ekšjaid kolm pūhapāwa jārestiku firikus hābipinki sumiti istuma. Neid wana pimedama aea wiisij on uuemal aéal elukombedes awalikumaks tõusnud ristiust kahandanud. Mida sügawamalt ilmslikud kohtud oma nõdrust tundma õpiwad, seda enam jātawad nemad mõnda nuhtlust ühe kõrgema kohtuniku kāte, kelle silmad sügawamale tungiwad. Püüdgem aga igaüks mõnusemāst enese usse eest pūhida, enese südant walwada, siis lõpeb alaline kohtumõistmine ligemiste peale otša.

Alga siin peame ohjad pingumalt pihuusse wõtma, et ühte puhku jutustamise teelt kui juhiwitsata wanter kõrwale ei pōrka, mis saaks muidu herra Laakmann Tartus ütlemā, kui kalendrisaba ühe poogna peale ei mahuks ja tema pōuase suwe pārast wiist lisalehte ei raatsiks fulutada, nii wāhe kui lugeja kopikat rohkem hinda maksta.

Ästugeme jõulu laupāwa õhtul Warekse talusse, oodetut Hansu tulikut ja wastawõtmist waatama, kuhu Juhan Ulewalmult oma noorifuga pūhiks külaliseks oli tulnud, wanemate ja oodetut tutawa seltsis kallid pāwi pidama. Widewiku lõpul, kui parajalt tuld tupa hācati wõtma, jõudis armas Peeterburi külaline sinna. Tema wōida küll juba enne lõunat sõbradele jõuda, kui kodunt wasta saadetud küütmees teel kogemata temast ei oleks möōda sõitnud, kus Hans maantee ligidale ühte talusse astunud. — Rohkem kaksfümmend wersta edasi minnes, kuulnud Willem, et üks ***i wallast soldatiks lāinud mees eile siin olnud. Ehk küütmees küll peale hobuse sõõtmist tagasi kāānanud, ei saanud ta ommetegi warem Hansu kannule, kui 15 wersta enne kodu.

Teretamise silmapilk sigitas igaühēle rōõmupisaraid laugudele. Need kastepeisad tõusewad wiimaks kōif udu kombel taewa poole, jenni kui kurbtuse ja piina pisarad pōrmu pōue langewad. Õnnelikud loomad, kellele elu esimesi rohkem jaganud kui wiimseid! Kāt andmised ja ümber kaela langemised wiitwatsid tūkiseē arga, enne kui sõnad suus liikuma peāiwad; seal kuuldi küsimist rohkem kui üks suu jaksas wastada. — Mõned piigad seisawad, kõrwad titil peas, himustaksid kuulda saada,